

זֶה הַיּוֹם וְלֹא יַעֲבוֹר
הַיּוֹם מִלִּפְנֵי הַיְיָ וְלֹא יִשְׁכַּח
הַיּוֹם מִלִּפְנֵי הַיְיָ וְלֹא יִשְׁכַּח
הַיּוֹם מִלִּפְנֵי הַיְיָ וְלֹא יִשְׁכַּח
הַיּוֹם מִלִּפְנֵי הַיְיָ וְלֹא יִשְׁכַּח
הַיּוֹם מִלִּפְנֵי הַיְיָ וְלֹא יִשְׁכַּח
הַיּוֹם מִלִּפְנֵי הַיְיָ וְלֹא יִשְׁכַּח
הַיּוֹם מִלִּפְנֵי הַיְיָ וְלֹא יִשְׁכַּח
הַיּוֹם מִלִּפְנֵי הַיְיָ וְלֹא יִשְׁכַּח
הַיּוֹם מִלִּפְנֵי הַיְיָ וְלֹא יִשְׁכַּח

סֵדֶר הַלְמוּד לְיוֹם כ"ה אֶלּוּל:

סֵדֶר לְקוּטֵי מוֹהַר"ן הַיּוֹפְי:

שייך להתורה קשיא ר"ת שמע י"י קולי אקרא (בלק"ת סי' מ"ו) קודם תיבת ועכ"פ השם יתברך שומע קולו שזה ישועתו. שנ"ל שחסר שם והעיקר כי הצעקה בלבו בעצמה הוא בחינת אמונה כי אע"פ שבאים עליו כפירות גדולות וקשיות עכ"ז מאחר שצועק עכ"פ בלבו בודאי עדיין יש בו ניצוץ ונקודה מהאמונה הק' כי אם ח"ו לא הי' בו עוד שום נקודה מהאמונה כלל לא הי' צועק כלל נמצא שהצעקה בעצמה הוא בחינת אמונה והבן זה וגם ע"י הצעקה זוכין לאמונה היינו שהצעקה בעצמה הוא בחינת אמונה כנ"ל רק שהאמונה הוא בקטנות גדול וע"י הצעקה בעצמה יכול לזכות לאמונה היינו להעלות ולגדל את האמונה עד שיסתלקו הקשיות ממנו ואפי' אם אינו זוכה לזה עדיין אף על פי כן הצעקה בעצמה טוב מאד וכנ"ל:

מצאתי בספר ליקוטי מוהר"ן ענין א' שלא נדפס עדיין וזהו:

דע שבכל דור ודור נתחדשין בו חלאים חדשים ר"ל בבחינת יוסיף דעת יוסיף מכאוב היינו מחמת שבכל דור שבא מאוחר נתוסף הדעת של הפילוסופים כי בכל דור באים על חכמות חדשות ועי"ז יוסיף מכאוב שנתחדשו חלאים חדשים ר"ל ה' יצילנו:

שייך להתורה סי' י"ד המתחלת תקעו וכו':

מה שכתוב שם באות ד' על מארו"ל מפני מה ת"ח אין בניהם ת"ח שמעתי ממנו ז"ל עוד בזה כי ההולדה נמשכת כפי המאכלים שאכל תחלה וכו' וצריך כל אדם לברך ולקדש את

בחינת התחילה דהיינו מה שהוא תחילה וקודם להולדה דהיינו האכילה וכל עסקיו וכו' עד שימשיך ההולדה בקדושה ובטהרה כראוי וזהו על שלא ברכו בתורה תחילה שלא ברכו וקדשו בקדושת התורה את התחילה דהיינו מה שהוא תחילה וקודם להולדה כנ"ל כי צריך לברך ולקדש את בחינת תחילת ההולדה הנ"ל בתורה ואז יהיה גם בנו ת"ח וכו"ל:

מה שכתוב בהתורה המדברת מגודל איסור גזילה וחמדה אפילו במחשבה (בסי' ס"ט ח"א) פירוש על הגזול את חבירו שפי' יוליכנו אחריו אפילו למדי דהיינו לימודי ה' היינו הבנים וכו' ע"ש שמעתי מפיו הק' שאמר שכך שמע שהי' לומדים כן הגמרא הנ"ל במקום ששמע:

שייך להתורה מלא כל הארץ כבודו (בליקוטי ח"א סי' קע"ב) שמעתי מאיש אחד מאנשיו ששמע מפיו הקדוש בביאור יותר קצת והענין שהאדם צריך לבטל כל מדה ומדה עד שיתבטל לגמרי כאין ואפס כי בתחילה צריך לבטל מדה זאת עד שתהי' כלא ממש ואח"כ מדה אחרת עד שתהי' ג"כ לא וכן כל המדות עד שיהיו כולם כלא הי' וכפי מה שמבטלין כל מדה ומדה כן מאיר ומתגלה לו כבוד ה' כי עיקר האור הוא כבודו ית' כמ"ש והארץ האירה מכבודו אך כשמעמידין דבר גשמי כנגד דבר רוחני עושה צל וכפי גשמיות וגודל הדבר שעומד כנגד הדבר כמו כן נעשה צל כגון כשמעמידין מקל נגד אור השמש עושה צל קטן כפי מדת המקל אבל כשמעמידין דבר גדול יותר נגד השמש עושה צל גדול ביותר וכן כשמעמידין בית גדול עושה צל גדול יותר ויותר והצל הוא הסתרת והעלמת האור כידוע וע"כ כפי מה שהאדם משוקע באיזה מדה ותאוה כמו כן עושה צל נגד אור כבודו ית' וכמו כן

נעלם ממנו אורו ית' אבל כשמבטל המדות והתאוות כפי הביטול כן נתבטל הצל, וכמו כן נתגלה אור כבודו ית' עד שזוכה שיתבטל הצל לגמרי עד שיהי' הכל לא ואין ואפס ואז יתגלה כבודו בכל הארץ כי לא יהי' שום דבר שיסתיר האור ושיעשה צל כנ"ל וזהו מלא כל הארץ כבודו ועי"ז נתגלה כבודו בכל הארץ כי אין דבר שיסתיר אור כבודו ית' ויעשה צל כנ"ל:

(מה שמצאתי מכתב יד איש ולא נכתב כסדר וכתיקונו, ומה שהוצאתי משם העתקתי וזהו):

וישב יעקב בארץ מגורי אביו בארץ כנען אלה תולדות יעקב יוסף כתיב רגלי עה במישור במקהלים אברך ה' רגל הוא בחינת אמונה שעליה עומדים כל המדות וכל התורה כולה כמ"ש במ"א וכמ"ש בא חבקוק והעמידן על אחת וצדיק באמונתו יחיה כי האמונה יסוד ושורש כל התורה והעבודה וצריך שיהי' האמונה ברורה וזכה בלי שום ערבוב שלא תהיה בבחינת ערב אמונה הוא צינור כל ההשפעות וכל הברכות כמ"ש איש אמונות רב ברכות וע"י הכפירות אזי הקליפות הם נוטלין ח"ו ההשפעות והברכות כי סביב רשעים יתהלכון שהם הכפירות שמסבבין את הקדושה דהיינו האמונה וע"כ כשמניחין ח"ו הכפירות ליכנום במוח אזי נפגם האמונה ח"ו ואזי הם נוטלין ההשפעות והברכות ח"ו ועיקר הכפירות שבאין להאדם ומבלבלין את האמונה הם באים מגדלות כי מי שיש בו גסות הקב"ה אומר אין אני והוא יכולין לדור נמצא שע"י גדלות נסתלק הקב"ה ממנו ואזי באין כפירות שזהו בחינת הסתלקות השי"ת והסתרת פניו ממנו וצריך כל אדם להשגיח בעינא פקיא לראות שפלותו ורוממות הש"י ובודאי לא יבא לגדלות וכפירות וזהו ע"י שבת ע"י

שמקבלין שבת בכבוד גדול ובקדושה כראוי כי שבת הוא בחינת עין שע"ז זוכין לראות שפלותו ורוממות השי"ת כי שין של שבת הוא תלת גוונין דעינא ובת הוא בחינת בת עין ועי"ז זוכין לראות שפלותו ע' במ"א שם מבואר יותר מזה (בסי' ע"ט בליקוטי מוהר"ן ח"א) נמצא שע"י שמירת שבת ניצולין מגדלות ואזי זוכין לאמונה כנ"ל וזהו שארז"ל כל השומר שבת כהלכתו אפי' עע"ז כדור אנוש מוחלין לו כי ע"י שבת משברין ומבטלין הכפירות שהם ע"ז וזוכין לאמונה כנ"ל וע"י פגם אמונה דהיינו כפירות ע"ז עי"ז דינא שריא ח"ו כי כל זמן שיש ע"ז בעולם חרון אף בעולם וזה בחינת אלקים פגימת הלבנה כי אלקים בחינת לבנה כמ"ש שמש ומגן ה' אלקים והנה ארז"ל בעוה"ז לא כשאני נכתב אני נקרא כי נכתב ביו"ד ה"א ונקרא בא"ד ולעוה"ב נכתב ונקרא ביו"ד ה"א וזהו מחמת פגימת הלבנה שנמשך ע"י פגם האמונה כנ"ל ע"כ א"א שיהיה הקריאה והכתיבה אחת כי מעולם לא ראתה חמה פגימתה של לבנה (פי' כי הקריאה והכתיבה הם בחינת תורה שבכתב ותורה שבע"פ שהוא בחינת חמה ולבנה בחינת שמש ומגן ה' אלקים ומחמת שהלבנה נפגמת כעת ע"י פגם אמונה שהוא בחינת לבנה כנ"ל ע"כ א"א שתהי' הקריאה והכתיבה כאחד כדי שלא תראה חמה פגימתה של לבנה אבל לעתיד יתמלא פגימת הלבנה ואז יהיה ה' אחד ושמו אחד ויהיה הכתיבה והקריאה אחד בשם יו"ד ה"א כנ"ל)

סדר יפני מוהר"ן ת' ה' ת"ת

קעו והנה אחר ראש השנה נכנס הצער בלבנו הרבה, כי הקפיטאן אמר שיכול להיות שיתעכב שם כמה וכמה ימים, אפשר ארבעים יום כי סמוך לקאן מתחיל החפירה (שקורין קאנאל) שמחברת השני ימים לאחד ושם אי אפשר לילך כי אם על ידי

רוח נְתַן וְלֹא יַעֲבֹר

הַסֵּבֶב - לְאֵמֹר מִזֶּה הַיּוֹם יֵצֵא לְ"צַדִּיק לְצַדִּיק מִקֹּדֶשׁ שִׁדְדָה לְצַדִּיק מִסְפָּרֵי רַבְּנוּ יִהְיֶה תִּיקוֹן לְכָל" -
רוח נְתַן וְלֹא יַעֲבֹר יֵצֵא לְאוֹר עַי הוֹצֵאת "נִצְחָתִי וְאֵנֶכָח" שְׁעֵי יִשִּׁיבַת תִּיקוֹן הַמִּידוֹת -

רוח יִשְׂרָאֵל שְׂאִינוּ מְצוּי בְּאֵלֹהֵי הָעֵתִים כִּלְל כִּי כָּל הַדָּרָךְ הַלְכָנוּ עַל
יְדֵי רוּחוֹת שְׂמֵה־צְדָדִים וּבְכָאֵן אֵי אֶפְשָׁר לִילֵךְ בְּרוּחוֹת כְּאֵלֹהֵי,
כִּי־אֵם כְּשִׁיחֵיהָ רוּחַ יִשְׂרָאֵל וּמִי יוֹדֵעַ כִּמָּה יִתְעַכֵּב, כִּי לְפִי דַעְתָּם
וְחִקְיָרְתָם נִדְמָה לָהֶם שְׂבָעֵתִים הִלְלוּ לֹא יִהְיֶה הַרוּחַ הַרְאֹוֹי
לְדַרְכָנוּ גַם עוֹד כִּמָּה וְכִמָּה סְפִינּוֹת עֹמְדוֹ שֵׁם עֲמָנוּ יַחַד בְּמִקּוֹם
הַהוּא, וּבְכָל פֶּעַם בָּאוּ סְפִינּוֹת חֲדָשׁוֹת, וּכְשֶׁהֲגִיעוּ לְמִקּוֹם הַהוּא
עֹמְדוֹ שֵׁם, וְאָמְרוּ שְׂקֻצְתָם עוֹמְדִים שֵׁם כְּכֹר זֶה כִּמָּה שְׂבוּעוֹת גַּם
קֻצַּת אָמְרוּ שְׂסָמוּךְ לְמִקּוֹם הַהוּא עוֹמְדִים עוֹד מְאֵתִים סְפִינּוֹת
שְׂאִינָם יְכוּלִים לִילֵךְ שֵׁם מִחֲמַת שְׂשָׁם צְרִיכִין רוּחַ נְכוּן דִּיקָא:

וּמִחֲמַת כָּל זֶה הָיָה לָנוּ צַעַר גָּדוֹל, וְעֹמְדָנוּ שֵׁם כָּל הַשְּׂבוּעַ עַד
אֲשֶׁר הֲגִיעַ יוֹם שַׁבַּת קֹדֶשׁ וּבְעֶרְבֵי שַׁבַּת הִבִּיאוּ לָנוּ הַמַּטְרָאֶסִין
עֲנָבִים גַּם הַקְּפִיטָאֵן הֵיטִיב עֲמָנוּ וּמָכַר לָנוּ (סוּחָרִים) לָחֵם יְבֵשׁ
בְּהַקְפָּה, וְכָל זֶה הָיָה חֶסֶד גָּדוֹל מֵהַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ וּבְצַר הִרְחִיב לָנוּ
ה', בְּצַר עֲצָמוֹ וְכוּ' (כְּמִבְאֵר בְּלִקוּטֵי הָרֵאשׁוֹן בְּסִימָן קֶצֶה) וְאֲנִי עֵינִי
לְשִׁמְיָא נְטִלִית רַבּוֹנוּ שֵׁל עוֹלָם חֲמַל עָלֵינוּ וְאֵל תְּעַכֵּב אוֹתָנוּ
הַרְבֵּה, כִּי אֲנִי מֵאֲמִין בְּאַמוּנָה שְׂלֵמָה שְׂאִינָם יוֹדְעִים כִּלְל, וְהַכֹּל
מִתְנַהֵג רַק בְּהַשְּׁגָחָתָךְ לְבַד וְאַתָּה יְכוּל לְשַׁנּוֹת הַרוּחַ כְּרָצוֹנְךָ בְּכָל
עֵת וּבְכָל רִגַע (כֵּאֵן חֶסֶד וְנֶאֱבַד קֶצֶת מִכְּתִיבַת יְדוֹ הַקְּדוּשָׁה) עַד־יָן:

קַעֲזוּ וְתִהְיֶה לָאֵל הַלְכָה הַסְּפִינָה בְּכָל יוֹם שַׁבַּת קֹדֶשׁ וּבְלִיל מוֹצָאֵי
שַׁבַּת הוֹרִידוּ הָאֲנְקִיר סָמוּךְ לָעִיר טְשֶׁרְנִיקִילָם וּבְיוֹם רֵאשׁוֹן
פְּרָשַׁת הָאֲזִינוּ, שְׂבִיעֵי לְעִשְׂרֵת־יְמֵי־תְּשׁוּבָה הוֹצִיאוּ הָאֲנְקִיר,
וּבְהֲגִיעַם סָמוּךְ מְאֹד לָעִיר טְשֶׁרְנִיקִילָם בָּאוּ יִשְׁמַעֲאֵלִים עַל
הַסְּפִינָה וְהִרְאִינוּ לָהֶם הַבִּילְעֵטִין, וְתִכַּף הַלְכָנוּ מִשָּׁם וְהִנֵּה אֲנַחְנוּ
הוֹלְכִים הַיּוֹם יוֹם א' וְהַרוּחַ פּוֹנָה לְדַרְכָנוּ בְּעִזְרַת הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ,
וּכְלָנוּ רוּאִים שְׂהַכֵּל בְּהַשְּׁגָחָתוֹ לְבַד בְּכָל עֵת וְרִגַע וּכְלָם אִינָם

יודעים דרך הרוח כלל, כמו שכתוב (קהלת י"א) כִּי אֲשֶׁר אֵינֶה יוֹדֵעַ
דֶּרֶךְ הָרוּחַ וְכוּ' רַק אֵל אֲשֶׁר יִהְיֶה שָׁמָּה הָרוּחַ מִן הַשָּׁמַיִם לִלְכֹת
שָׁמָּה יֵלְכוּ הַסְּפִינּוֹת בְּרוּךְ הַשֵּׁם אֲשֶׁר עַד כֹּה עֲזַרְנִי:
קַעַח בְּיוֹם שְׁלִישֵׁי עָרֵב יוֹם כְּפוֹר בָּאֲנוּ לְקוֹשְׁטַנְדִינָא הַנִּקְרָא
אֶצְלָנוּ סְטַנְבוֹל:

קַעַט בְּקוֹשְׁטַנְדִינָא עָמְדָנוּ עַל הַסְּפִינָה מִיוֹם שְׁלִישֵׁי עָרֵב יוֹם כְּפוֹר
אַחַר חֲצוֹת עַד יוֹם שְׁנִי, רֵאשׁוֹן דְּסִכּוֹת אַחַר סְעֻדַת שַׁחֲרִית כִּי
בַתְּחִלָּה רָצִינוּ לְשַׁכֵּר אֹתָהּ הַסְּפִינָה עֲצָמָה שְׁבָאֲנוּ עִמָּה
לְקוֹשְׁטַנְדִינָא (כפי הנראה כאן חסר גם כן מעט):

קַפ בְּיוֹם רֵאשׁוֹן דְּסִכּוֹת עָשָׂה הַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ לָנוּ נֵם, שְׁפַתְאֵם בָּא
הַקְּפִיטָאן וְגַרְשׁ אֹתָנוּ מִסְּפִינָתוֹ אַחַר שְׁכָבָר אֶכְלָנוּ סְעֻדַת
שַׁחֲרִית, וְלֹא קִיַּמְנוּ מְצֻוֹת אֶתְרוּג וְלוֹלָב וּמִיַּנּוֹ וּמִכָּל־שִׁכְן מְצֻוֹת
סִכָּה וְהַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ בְּרַחֲמָיו הָעֲצוּמִים גִּלְגַּל עִמָּנוּ סְבוֹת לְטוֹבָה
שְׁפַתְאֵם גַּרְשׁ אֹתָנוּ בְּיוֹם רֵאשׁוֹן דְּסִכּוֹת מִהַסְּפִינָה, וְהַכְּרַחְנוּ
לִילֵךְ אֶל הָעִיר וְתִכְףּ בְּבוֹאֵנוּ אֶל הַסְּפָר, וְעַדִּין הָיוּ כָּל הַמַּטְלְטְלִים
שָׁלָנוּ מִנְּחִים בַּחוּץ וְהִלְכָנוּ עִם כָּל הָאֲנָשִׁים לְבִקְשׁ אַכְסֵינְיָא, וּבַתּוֹךְ
כֶּךָ שָׁאַלְתִּי הֵיכָן נִמְצָא אֶתְרוּג וְהִלְכְתִּי לְשֵׁם וְזָכִיתִי בַּחֲסָדָיו
הַנִּפְלְאִים לְקַיֵּם מְצֻוֹת אֶתְרוּג וּמִיַּנּוֹ בְּיוֹם רֵאשׁוֹן דְּסִכּוֹת הַנִּזְכָּר
לְעִיל אַחַר חֲצוֹת הַיּוֹם, אַחַר שְׁכָבָר נִתְיַאֲשָׁנוּ כְּלָנוּ מִלְּבַרְךְ עַל
הָאֶתְרוּג וְגַם ר"ש כִּבֵּד אֹתָנוּ בֵּינָן וּבְמִיַּנִּי כְּסִנִּין, וְהִלְכָנוּ אֶל
הַסְּפָה שְׁבַע־לִיתוֹ, וּבִרְכָנוּ לִישֵׁב בַּסְּפָה וְשִׁחֲחִינוּ וְאֶכְלָנוּ וְשָׁתִינוּ
בְּשִׂמְחָה:

סֵדֶר לְקוֹטֵי עֲצוֹת הַיּוֹמִי:

ב צָרִיךְ כָּל אֶחָד לְהַשְׁלִיךְ כָּל הַחֲכָמוֹת וְלַעֲבֹד אֶת הַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ
בְּפִשְׁטוֹת וּבִתְמִימוֹת, כִּי צָרִיךְ שִׁיְהִיוּ מַעֲשָׂיו מְרַבִּים מִחֲכָמָתוֹ, כִּי

זֶקֶן נָתַן וְלֹא יַעֲבֹר

הַסֵּדֶר מִזוֹהַר הַרְצִי"ל "צַדִּיק לֹא יִצְטָר מִקֹּדֶשׁ שֶׁדָּף לְעַד מִסְפְּרֵי רַבָּנוּ יִהְיֶה תִּיקוֹן לְכָל" ❦
❦ "חֵק נָתַן וְלֹא יַעֲבֹר" יֵצֵא לְאוֹר עַיִן הוֹצֵאת "נִצְחָתִי וְאֵנֶכָּח" שְׁעֵי יְשִׁיבַת תִּיקוֹן הַמִּידוֹת ❦

לֹא הַמְדַרְשׁ הוּא הָעֵקֶר אֲלָא הַמַּעֲשֶׂה, לֹא מִבְּעֵיֵא חֲכָמוֹת שֶׁל
סֵתֶם בְּנֵי אָדָם שֶׁהֵם בְּאַמֶּת שְׁטוֹת וְכִסִּילוֹת, בּוֹדֵאי צְרִיכִין
לְהַשְׁלִיכֶם לְגַמְרֵי. אֲלָא אֲפֹלוֹ חֲכָמוֹת גְּמוּרוֹת, אֲפֹלוֹ מִי שֵׁישׁ לוֹ
מַח גָּדוֹל בְּאַמֶּת, כְּשֶׁמַּגִּיעַ לְאִיזָה עֲבוּדָה הוּא צָרִיךְ לְהַשְׁלִיךְ כָּל
הַחֲכָמוֹת וְלַעֲסֹק בְּעֲבוּדָתוֹ יִתְבָּרֵךְ בְּפִשְׁטוֹת וּבִתְמִימוֹת. וְצָרִיךְ
אֲפֹלוֹ לְהִתְנַהֵג וְלַעֲשׂוֹת דְּבָרִים שֶׁנִּרְאֶה כְּמִשְׁנָע בְּשִׁבִיל עֲבוּדַת
ה', כִּי צְרִיכִין לְפַעֲמִים לַעֲשׂוֹת דְּבָרִים הַנִּרְאִין כְּשֶׁנֶּעֱזוֹן כְּדֵי
לַעֲשׂוֹת רְצוֹנוֹ יִתְבָּרֵךְ. כִּי צְרִיכִין לְהִתְנַלְּגֵל בְּכָל מִינֵי רֶפֶשׁ וְטִיט
בְּשִׁבִיל עֲבוּדַת ה' וּמִצּוֹתָיו יִתְבָּרֵךְ, וְלֹא דוֹקָא בְּשִׁבִיל מִצְוָה
מִמֶּשׁ, אֲלָא כָּל דְּבָר שֵׁישׁ בוֹ רְצוֹן הַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ נִקְרָא מִצְוָה.
וְצָרִיךְ לְגַלְגֵּל עֲצָמוֹ בְּכָל מִינֵי רֶפֶשׁ וְטִיט כְּדֵי לַעֲשׂוֹת אִיזָה רְצוֹן
וְנִחַת לְהַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ, וְכִשְׂאֵה־בָתּוֹ חֲזָקָה כָּל־כָּף לְהַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ, אִז
הוּא בְּחִינַת בֶּן יֶקֶר וְחָבִיב מְאֹד לְהַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ, וְהַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ
חוֹמֵל עָלָיו וּמְנִיחוֹ לְחַפֵּשׁ בְּגַנְזֵיֵא דְּמַלְכָּא הַגְּנוּזִים וְצַפּוֹנִים בְּיוֹתֵר,
עַד שֶׁזּוֹכֶה שֶׁיִּתְגַּלֶּה לוֹ הַהַשְׁגָּה שֶׁל צְדִיק וְרַע לוֹ רָשָׁע וְטוֹב לוֹ
וְכוֹ, וְזוֹכֶה לְסִתְרֵי תוֹרָה וּלְהַעֲלוֹת הַמִּשְׁפָּט שֶׁנֶּפֶל עַד הַתְּהוֹם,
וְלִתְקַנּוֹ (לִיקוּטֵי מוֹהַר"ן ח"ב ה').

גְּכִשְׂאָדָם הוֹלֵךְ אַחַר שִׁכְלוֹ וְחֲכָמָתוֹ, יוֹכֵל לְפַל בְּטָעוֹתֵימ וּמְכַשׁוֹלִים
רַבִּים, וְלָבוֹא לְיַדֵי רָעוֹת גְּדוֹלוֹת חַס־וְשָׁלוֹם, כְּאֲשֶׁר כָּבַר רַבִּים
נִכְשְׁלוּ וְנִפְלוּ מְאֹד עַל־יַדֵי חֲכָמָתָם, וְחָטְאוּ וְהִחֲטִיאוּ אֶת הַרַבִּים
רַחֲמָנָא לְצַלָן. וְהַכֹּל הָיָה עַל־יַדֵי חֲכָמָתָם הָרַעָה, כִּי עֵקֶר הַיְהוּדוֹת
הוּא לִילֵךְ בְּתִמְימוֹת וּבְפִשְׁטוֹת בְּלִי שׁוֹם חֲכָמוֹת, וְלְהִסְתַּכֵּל בְּכָל
דְּבָר שְׁעוֹשֶׂה שִׁיְהִיָּה שָׁם הַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ, וְלְבִלִי לְהַשְׁגִּיחַ כָּלֵל עַל
כְּבוֹד עֲצָמוֹ, רַק אִם יֵשׁ בָּזָה כְּבוֹד הַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ יַעֲשֶׂה, וְאִם לֹא
לָאוּ, וְאִז בּוֹדֵאי לֹא יִכָּשֵׁל לְעוֹלָם (שֵׁם יב').

סדר ספורי מעשיות היימי:

וּרְמֵז בְּדַבְרֵי שְׁוֵה בְּחִינַת פְּגָם שֶׁל דָּוִד הַמֶּלֶךְ, עָלְיוּ הַשְּׁלוֹם, בְּבֵת שִׁבְעֵי וְכוּ', וְלֹא בְּאֵר הַדָּבָר הַיָּטִב וּמְאֹד מְאֹד צָרִיכִין לְהִתְחַזֵּק בְּשִׂמְחָה תָּמִיד וְאֵל יִפְּל בְּדַעְתּוֹ כִּלְל מְשֻׁם דְּבָר שֶׁבְּעוֹלָם, אִף אִם יַעֲבֹר עָלָיו מָה וְאִם יִהְיֶה חֶזֶק בְּדַעְתּוֹ וְלֹא יִתְפַּחַד כִּלְל, וְלֹא יִחַשְׁבַּ מִחֲשָׁבוֹת כִּלְל, (שְׁקוֹרִין אֵיבָעֵר טְרַאכְטִין) וַיִּלֶּךְ בְּתַמּוֹ בְּשִׂמְחָה יְזוּכָה לְסוֹף לַעֲבֹר עַל הַכֹּל בְּשְׁלוֹם וּדְבָרִים כְּאֵלוֹ אֵי אֶפְשָׁר לְבָאֵר בְּכֹתֵב וְעָרוֹם יָבִין לְאֲשׁוּרוֹ.

סדר שְׁלָחוּ עֲרוּף הַיְיָמִי:

(ג) חייב אינש לבסומי בפוריא עד דלא ידע בין ארור המן לברוך מרדכי: הגה ויש אומרים דא"צ להשתכר כל כך אלא שישתה יותר מלימודו (כל בו) ויישן ומתוך שיישן אינו יודע בין ארור המן לברוך מרדכי (מהרי"ל) ואחד המרבה ואחד הממעיט ובלבד שיכוין לבו לשמים ואין להתענות בפורים מלבד תענית חלום ועיין לעיל סימן תקס"ח וסימן תק"ע. יש שנהגו ללבוש בגדי שבת ויום טוב בפורים וכן נכון (מהרי"ל) ונוהגים לעשות סעודת פורים לאחר מנחה וערבית יתפללו בלילה ומתפללים מנחה תחלה בעוד היום גדול ורוב הסעודה צריכה להיות ביום (מנהגים) ולא כמו שנוהגין להתחיל סמוך לערב ועיקר הסעודה היא ליל ט"ו וכשחל פורים ביום ששי יעשו הסעודה בשחרית משום כבוד שבת (מנהגים) ומי שרוצה לעשותה תמיד בשחרית הרשות בידו (ת"ה) י"א שיש לאכול מאכל זרעונים בפורים זכר לזרעונים שאכל דניאל וחביריו בבבל (כל בו) טוב לעסוק מעט בתורה קודם שיתחיל הסעודה וסמך לדבר ליהודים היתה אורה ושמחה ודרשינן אורה זו תורה (מהרי"ב) וחייב במשתה ושמחה קצת בשני ימים י"ד וט"ו (מנהגים) וכן נהגו ויש אומרים דאם הזיק אחד את חבירו מכח שמחת

פורים פטור מלשלם (ת"ה סימן ק"י) ועי' בת"ה בדיני נזיקין: (ג) אומר על הנסים בברכת המזון בברכת הארץ ואם התחיל סעודתו ביום ומשכה עד הלילה אומר על הנסים דבתר תחלת סעודה אזלינן ויש מי שאומר שאין לאומרו (ונוהגין כסברא ראשונה): (ד) חייב לשלוח לחבירו שתי מנות בשר או של מיני אוכלים שנאמר ומשלוח מנות איש לרעהו שתי מנות לאיש אחד וכל המרבה לשלוח לריעים משובח ואם אין לו מחליף עם חבירו זה שולח לזה סעודתו וזה שולח לזה סעודתו כדי לקיים ומשלוח מנות איש לרעהו: הגה ויש לשלוח מנות ביום ולא בלילה (מדברי הרא"ש פ"ק דמגילה) ואם שולח מנות לרעהו והוא אינו רוצה לקבלם או מוחל לו יצא ואשה חייבת במתנות לאביונים ומשלוח מנות כאיש. ואשה תשלח לאשה ואיש לאיש. אבל לא בהפך שלא יבא איש לשלוח לאלמנה ויבואו לידי ספק קידושין אבל במתנות לאביונים אין לחוש:

סימן תרצו (א) פורים מותר בעשיית מלאכה ובמקום שנהגו שלא לעשות אין עושין (והאידינא נהגו בכל מקום שלא לעשות) (כל בו) והעושה אינו רואה סימן ברכה מאותה מלאכה לעולם אלא אם הוא בנין של שמחה כגון בית חתנות לבנו או אבורנקי של מלכים דשרי: הגה ומותר לעשות כל מלאכת מצוה כגון לכתוב פסקי הלכות וכן מותר לעשות אפילו מלאכות גמורות לצורך פורים (ת"ה סימן קי"ב): (ב) אפילו במקום שנהגו לא נהגו אלא ביום מקרא מגילה בלבד אבל לאסור את של זה בזה אינו מנהג: (ג) יום י"ד ויום ט"ו אסורים בהספד ותענית לכל אדם בכל מקום בין לבני כרכים שהם עושין ט"ו בלבד בין לבני עיירות שהם עושים י"ד בלבד והנשים מענות בהם שכלן עונות כאחת ומטפחות שמכות כף אל כף אבל לא מקוננות שתהא אחת מדברת וכולן עונות

אחריה נקבר המת לא מענות ולא מקוננות:

סדר לקוטי תפלות היומי:

תקנו: ותעזרנו ותושיענו ותזכנו לקיים מצות סכה בזמנה בכל
פרטיה ודקדוקיה וכונותיה ותרי"ג מצות התלויות בה ובלב טוב
ובשמחה גדולה ותדבקנו במצותיה הקדושים ותחבקנו בימינה
הקדוש באהבה ובחמלה גדולה, ותפרם עלינו סבת שלומך ובצל
כנפיה תסתירנו ונזכה על ידי מצות סכה הקדושה והנוראה לישוב
בצלך בצלך קדישא צלא דמהמנותא ויתגלה ויתודע לעין כל
עצם אהבתך וחמלתך עלינו, ויודו הכל ויאמרו "כי יעקב בחר לו
יה, ישראל לסגלתו כי חלק ה' עמו, יעקב חבל נחלתו" ונתפאר
אנחנו בך ואתה בנו תמיד כמו שנאמר: "את ה' האמרת היום
להיות לך לאלקים וללכת בדרךך ולשמר חקיו ומצותיו ומשפטיו
ולשמע בקלו, וה' האמירך היום להיות לו לעם סגלה באשר דבר
לך, ולשמר כל מצותיו, ולתתך עליון על כל הגוים אשר עשה
לתהלה ולשם ולתפארת, ולהיתך עם קדוש לה' אלקיך באשר
דבר", ונזכה לעבוד אותך תמיד באמת ובתמים ולגלות אלהותך
ומלכותך לעין כל, ותטה לב המלך והשרים והיועצים עלינו
לטובה, ותבטל מעלינו כל הגזרות קשות, ויקים מקרא שכתוב:
"כי יצפניני בסכו ביום רעה, יסתירני בסתר אהלו בצור ירומני":
תקנא: מרא דעלמא כללא, מלא רחמים חדשים בכל עת, "שטחתי
אליך כפי פרשתי ידי אליך נפשי בארץ עיפה לך סלה" עזרנו
והושיענו אותי ואת כל עמך בית ישראל בזכות וכח הדמעות
והבכיות של הצדיקים האמתיים ושל כלל ישראל, עזרנו שיגמרו
הצדיקים האמתיים עמנו מה שרצו, שיתקנו אותנו כלנו מהרה
בשלמות ברצונם הטוב והקדוש, לא כמעשינו הרעים עזרנו

זֶקֶן נָתַן וְלֹא יַעֲבֹר

ה'ס"ח ❦ צִמְרֵן מִזֶּה רִנְיָת זִי"ל "צִמְרֵן צִמְרֵן מִקֻּוּהָ שִׁדְחָה צִמְרֵן מִסְפְּרֵי רִבְנוּ יִהְיֶה תִיקוֹן לְכָל" ❦
❦ "זֶקֶן נָתַן וְלֹא יַעֲבֹר" יצא לאור ע"י הוצאת "נצחתי ואנצח" שע"י ישיבת תיקון המידות ❦

לְמַעַנְךָ וּלְמַעַנָם, וְהִחֲזִירְנוּ בְּתִשׁוּבָה שְׁלֵמָה לְפָנֶיךָ מִהֲרָה
"הִדְרִיכְנִי בְּאַמְתֶּךָ וּלְמִדְנִי כִּי אֲתָה אֱלֹקֵי יִשְׂרָאֵל אוֹתְךָ קוֹיֵתִי כָּל
הַיּוֹם" זִכְנוּ לְתַמִּימוֹת וּפְשִׁיטוֹת בְּאַמֶּת, עֲשֵׂה לְמַעַן שְׁמֶךָ עֲשֵׂה
לְמַעַן תּוֹרַתְךָ "עֲזֹרְנוּ אֱלֹקֵי יִשְׂרָאֵל עַל דְּבַר כְּבוֹד שְׁמֶךָ וְהִצִּילְנוּ
וּכְפָר עַל חַטֹּאתֵינוּ לְמַעַן שְׁמֶךָ, בָּרוּךְ הוּא אֱלֹקִים אֱלֹקֵי יִשְׂרָאֵל עוֹשֵׂה
נִפְלְאוֹת לְבָדוּ, וּבָרוּךְ שֵׁם כְּבוֹדוֹ לְעוֹלָם וְיִמְלֹא כְבוֹדוֹ אֶת כָּל הָאָרֶץ
אָמֵן וְאָמֵן":

תְּפִלָּה נח תקנב: ומיוסד על שיחות הר"ן פ"ז { סומך נופלים ענינו
ביום קראנו, סומך נופלים הושיענו, סומך נופלים
הושיענו מכל צרותינו, ראה נא בענינו וריבה ריבנו "כי עליך
הרגנו כל היום נחשבנו כצאן טבחה" עזר עזר עזרת ישראל,
הושיעה הושיעה גואל ישראל, ענינו ענינו עונה לעמו ישראל
רבנו של עולם, מלך עוזר ומושיע ומגן, אתה ידעת כמה וכמה
הכביד עלינו הבעל דבר עבודתך התמימה, אשר באמת "דרכיה
דרכי נעם", אך בעוונותי הרבים בלבלתי את דעתי כל כך כל כך,
עד אשר קשה וכבד עלי כל דבר שבקדשה שאני רוצה לעשות,
עד אשר "כשל כח הסבל" ורק אתה יודע בכמה וכמה מיני
כבדות וקשיות ומניעות ועכובים הוא מכביד ומונע ומעכב אותי
מכל דבר שבקדשה שאני רוצה לעשות דבר גדול ודבר קטן
ובפרט להתפלל, שנה קשה וכבד עלי מן הכל כי בעוונותי הרבים
איני יכול לפתוח פי בתפילתי, ואיני מתגבר לתפס את מחשבותי
ומחשבותי משוטטת במה שמשוטטת בדברי הבל ורעיונות רעות
וזרות ותאוות והרהורים, וכמה וכמה מיני מחשבות חוץ שאינם
שיכים לדבורי התפלה כלל, עד אשר מחשבותי חלוקה מדבורי
מאד מאד, עד שעל פי רב איני יודע כלל מה שאני מדבר בתפלה

אוי לי וי לי אוי לי וי לי מאד מאד, מה אומר, מה אדבר, מה
אצטדק ואם אמנם אני בעצמי החיב בכל זה, אך עם כל זה "לך
ה' הצדקה", לדינני גם עתה לכה זכות, כי נתפס נתפסתי כל כך
במחשבות חוץ, עד שקשה עלי לעמוד כנגדם אפלו בכל היום,
ובפרט בעת התפלה, שאז הם משתטחים ומתפשטים כנגדי
לארץ ולרחב וכל מיני בלבולים ושטותים וערבוב הדעת שיש לי
בכל פעם, בלם באים ונשמעים ללבי ודעתי בעת התפלה דיקא
ומה יעשה אזור קיר כמוני, הלוש כמוני מבלבל יותר משכור
כמוני, אוי אוי אוי, אוי אוי ואבוי, מה אומר, מה אדבר, מה
אצטדק, האלקים מצא את עוני: